

3. Luku Tehtyään temput miehet oli poistuneet Kallen autolla Teuvon kämpille, missä Kalle saisi punkata muutamman vuorokauden lain ulottumattomissa. Molemmat oli tehneet pienet siivut, kohentaakseen mieskuntoa tarjoten samalla naikkoselle hömssyn. —Mitä annoit sille ilolinnulle? —Muutamman mojovan nyrkiniskun päin sen näköä ja taisi siinä mennä muutama kylkiluukin. —Mitäh!! Saatanan hullu! Nyt sinä tempun teit! Sehän tekee ilmoituksen meistä! —Paskat! Se vosu ei tee yhtikäs mitään. Eli turha vaahdota siinä, keskity vaan ajamaan. —Oletko unohtanut baarimestarin? —Se mutiainen pitää turpansa kiinni myös, tiedätkö miksi? Siksi että sillä on verorästejä ja oleskelu keissi sekaisin. —Onko varma tieto? —No on. Autoon laskeutui hiljaisuus. Kalle mietti tilannetta. Vittu, hän ei enää tuntenut Teuvoa, miksi helvetissä tämän piti mennä hakkaamaan huoraa. Kallen vatsaa vihlaasi ikävästi. Kuviossa oli liian paljon muuttuvia tekijöitä. Kamasta oli päästävä eroon ennen kuin kytät löytäisi hänet. Edellinen lasti oli maksettava tai liivimiehistä koituisi ongelmia. Antautuminen ei tullut kysymykseen, koska kongeilla olisi henki löyhässä. —Miksi vitussa sinun piti mennä hakkaamaan se eukko? —Siksi kun ei ollut hintaa maksaa tempuista, ja nyt turpa tukkoon siitä asiasta. Missä se lasti on? —Varmassa jemassa. —Saatana! Missä se lasti on? meuhkasi Teuvo aineissa. —Rauhoitu nyt helveti! Sinähän olet ihan seis kamasta. Teuvo puri etusormeaan, niin että veri tirskahti, pyyhkien sitten toisella kädellä otsaa. —Okei. Hyvä on, mennään nyt hakeen se lasti ja huomenna lähdetään kauppaan kamaa eteenpäin. —Sopii minulle. Tiedätkö sen Lettusen autiotalon? —Tiedän, sinnekö jätit tavarat. —En keksinyt muutakaan lafkaa. Teuvo ei viitsinyt sanoa enää mitään vaan suhasi kapeata hiekkatietä eteenpäin nuoleskellen samalla huuliaan. —Oletko ollut yhteyksissä Jonnan kanssa? —En sen jälkeen kun se lemppassi minut menemään. —Paska keissi sinulle. —Elämä on välillä sellaista. Runsaan puolentunnin kuluttua Teuvo kaartoi autiotalon raunioille, jossa muutama vuosi sitten oli ollut vielä talo, joka oli palanut maantasalle. Joidenkin tahojen mukaan talon isäntä olisi tuikannut talon palamaan, ja palossa oli menehtynyt tämän perhe. Perheen isä oli saanut elinkautisen murhapoltosta. Sitten isä oli vetänyt itsensä kiikkuun vähän ennen istunnon alkua. —Käy hakemassa kama, niin päästään meneen täältä. Tää paikka on karsea, haluan päästä vittuun täältä ja mahdollisimman pian. —Jäätkö odottamaan autoon? —Ja aivan taatusti. Kalle puikahti ulos autosta Teuvon kääntäessä auton valmiiksi. Teuvo katseli taustapeilistä kuinka Kauko katosi jonekkin nokkosten sekaan. Kun tämä oli kadonnut näköpiiristä Teuvo tarttui puhelimeen. —Teukka täällä, soitan siitä aineesta, totta helvetissä pidän sanani, lähdemme huomenna liikenteeseen, tietenkin saatana informoin kuten on sovittu. Ei ei, ei mitään big shittiä, tai diili kusee, tietenkin tajuan, mutta tässä on kyse myös minusta. No hyvä että menee jakeluun, okei ilmoitan sitten. Samalla hetkellä Kauko tuli ryteiköstä nyssäkkä kainalossaan. —Paljonko siinä on? —Riippuu siitä miten lasketaan, paskatuurin käydessä kolmetoista vuotta ja hyvällä tsänsillä muutama kymppitonni, revi siitä sitten. —Kuka tietää aineesta? —Nou pati. —Eikö Jonnakaan? —Häntä ei vedetä mukaan näihin keisseihin, onko selvä? —Okei, okei, ota iisisti kaveri. Lähdetäänkö? —Eipä täällä ole meille enää mitään. Teuvo kaasutti melko reilusti ja lastutettu auto ampaisi liikkeelle rajusti. —Saatanan pölvästi! Muista mitä meillä on kyhdissä, kiinni ei ole vara jäädä. Kalle parahti. Molemmista tuntui kuin paluumatka olisi ollut pitempi, vastaantulijoita ei juurikaan ollut. Ikuisuudelta tuntuvan ajan kuluttua, saapuivat he kaupungin laitamila olevan suurehkon rakennuksen eteen. Talon julkisivu kärsi kosmeettisista ja rakenteellisista vaurioista. Siellä täällä pihamaata lojui rakennuksesta tippuneita rappauksia ja tiilen kappaleita. Paikan etuna oli varsin kukkaro ystävällinen vuokra, jota läheskään talon kaikki asukkaat ei viitsineet tai kysyneet maksamaan. Kiinteistön asukaskunta muodostui alemman yhteiskuntaluokan kansalaisista, syrjäytyneistä, narkkareista, alkoholisoituneista ihmisistä. Ainoat vierailijat oli virkavalta ja

huorat, niin ja silloin tällöin ruumisauto.. —Minne sinä ajat? —En ainakaan taloni pihaan, vai etkö muista, että autosta on haku päällä. —Okei, tiedätkö mitään sopivaa jemmapaikkaa? —Odotas kun mietin, oikeastaan on minulla eräs mesta mihin kärrysi voidaan heittää. —Onko seitti? —Luulisin. Teuvo totesi ja ajoi Kaukon kärryn reilun kolmen kilometrin päässä olevan tallin eteen. Hallin edustalla oli isoja pyöriä parkissa. —Odota siinä, käyn sisällä jututtamassa paikan bossia. Sen sanottuaan Teuvo oli puikahtanut sisälle peltiseen kaarihalliin. Reilun kymmenenminutin kuluttua tämä tuli takaisin. —Noh? —Voidaan ajaa kärry sisään. —Mikä ja kenen paikka tämä oikein on? —Tämä kuuluu eräälle kerholle, paikanpitäjä on yks tyyppi jonka olen tuntenut kauan, muuta sinun ei tarvitse tietää. —Mitä hän ottaa säilytyksestä? —Siitä sinun ei tarvitse huolehtia, meillä on kahden keskinensopimus. Samalla hetkellä hallin pari ovet avatui ja oviaukon molemmin puolin seisoi liivipukuisia tyyppejä. —Saatana! Näähän on liivijengiläisiä! —Rauhoitu hyvä mies! Tämä porukka on indpentent. ja kliini. —Onko varma? —On. —Ajetaan kosla sisään. Kalle ajoi ruosteen kukkiman autonsa hallin uumeniin, ottaen sitten takapenkiltä nyytin kainaloon. —Meidän on paras häipyä täältä. —Odota nyt saatana! Meidän on saatava toinen kärry alle, minä käyn kysymässä järjestykö se? —Hyvä on, mutta nopeasti. —Okei okei. Sen sanottuaan Teuvo loikki kerhotilan takahuoneeseen, Kalle sitä vastoin tunsipaidan kauluksen kostuvan inhottavasti. "Vittu jos se ei kohta tule, niin tämä poika ottaa ja lähtee vetämään." Samalla hetkellä Teuvo tuli perähuoneesta tullen Kaukon luokse. —Miten kävi? —Kärry järjestyy, mutta se kysyy hintaa. —Arvasinhan minä saatana tämän. Sinähän vannoit, että tämä iisi keissi. —Älä nyt ala hikoon siinä, heitetään nyytistä muutama gramma, niin homma ok. —Onko vaihtoehtoja? —Eipä oikeen. —Ei kai siinä sitten auta. —Tuo on oikeata puhetta, mennään, meitä odotetaan, ja muista minä hoidan puhumisen, onko selvä? —Tämä selvä, mutta ei sitten mitään lehmän kauppoja, ok? —No ei tietenkään. Miehet asteli takahuoneeseen, jossa kerhon bossi istui luin keisari valtaistuimellaan, tämän vierellä oli henkivartijat. Lisäksi huoneessa kiehnäsi pari ritsapillua. Arpinaamainen mohikaanipää tarkasteli Kaukoa tarkemmin. —Teuvo kertoi että olet jees tyyppi, ja että tarvitsette kärryn, se on vähän silleen, että kärry kyllä järjestyy kun fyffää löytyy ja säilytyskin maksaa. —Paljonko? —Kahdeksan grammaa. —Mistä tiedätte, että minulla on? Mohikaani kasvoinen karju katsoi Teuvoa silmiin. —Olen pettynyt sinuun, todella pettynyt! Asia voidaan toki tarkistaa. Mohikaanin gorillat lähestyi Kaukoa ja Teuvoa, kun Kauko henkäisi hätäisesti. —Ei ole tarpeen. —Otetaan iisisti, leikataan aine, niin pääsette tekin omiin bisneksiinne. Mohikaani antoi toiselle gorillalle merkin ja tämä haki tarvittavat välineet. —Leikkaa nyytistä kaksitoista grammaa. —Hetkinen! Mehän sovittiin, että kahdeksan. Mohikaani katsoi Kaukoa silmiin tiukasti. —Se oli alkuun se, mutta nyt on nyt, sitä paitsi, kurssisuhdanteet muuttuvat, minä hinnoitelen nyt, jos ei kelpaa niin voitte poistua. Kalle oli sanomassa jotain kun Teuvo tuuppasi tätä kylkeen. —Kelpaa toki. Tarkkuusvaaka hyväksi käyttäen nyytistä leikattiin kaksitoista grammaa. Tarkistus punnituksen ja testauksen jälkeen mohikaani nousi valtaistuimeltaan. Kauko ja Teuvo tunsivat itsensä kukkakepeiksi kaksimetrisen ja hyvänmatkaa yli satakiloisen jässikän rinnalla. —Oli ilo tehdä bisneksiä kanssanne. Mohikaani totesi, kääntyen sitten ympäri. —Avaimet! sanoi Kalle Mohikaani kääntyi hitaasti ympäri, mutta ei sanonut mitään, nyökkäsi ainoastaan apurille. Joka haki avaimet kaapista, nakaten ne sitten Kaukolle joka sai kuin saikin avaimet kiinni lennosta. Leppoisa tunelma oli kuin huomaamatta vaihtunut varsin hyytäväksi. —Eiköhän me lähdetä tästä. Tuumasi Teuvo ja pukkasi uudelleen Kaukoa kylkeen. 4. Luku Nina katseli pöydänpäällä olevaa kansiopinoa, miettien samalla syntyjä syviä. Viimeisimmästä kunnon tutkimusjutusta oli vierähtänyt hyvä tovi, jonka jälkeen edessä olikin muutaman kuukauden totaalinen lepo. Kenttätutkimukset hänen kohdaltaan oli ainakin toistaiseksi ohi. Nina kirosi mielessään

tilanetta, mielummin hän olisi ollut kentällä tekemässä duunia, kuin pyöritellä papereita ja lappusia edestakaisin. Ei vittu oli pakko saada nikotiinia keuhkoihin. Juuri kun tämä oli menossa ulos, niin jostain takaa Julkunen huikahti tämän perään. Nina käännähti katsomaan. —Huomenta joko luit raportin? —Huomenta, vilkaisin pintapuolisesti. Itseasiassa voitko poiketa Anttosen kanssa toimistooni, vaikka kymmenenminsan kuluttua? —Onnistuu kyllä. Polttaessaan savuketta Nina mietti äskeistä episodiat löytämättä muuta selitystä kuin, että Julkunen kerjasi irtopinnoja nuoleskelun avulla. Semmoinen peli ei onnistuisi hänen kohdalla. Ninan tumpatessa savuketta tämän puhellin piippasi merkinä viestin saapumisesta. "Tuokin vielä." Viestin sisältö oli selvä. - Seuraava luoti osuu päähäsi. Saatana jos viesti oli pilaa, niin se oli huonoa pilaa. "Kuka jumalauta oli viestin lähettänyt." Mietti Nina. Viestin lähettäjän piti olla joko henkisesti häkiiriintynyt tai sitten jolla kulla oli jotain tätä vastaan. Nina sytytti hermostuksissaan toisen tupakin heti perään. Panikkiin oli turha ryhtyä sillä se ei hyödyntänyt yhtään mitään. Laittaessaan tulitikkua tuhkiseen tämä tippui telineestä kuin salamaniskusta. Nina katseli reikää tuhkakupin reunassa, ei ollut epäilystäkään mistä reikä tuli. Nina tiesi katsomatta, että kyse oli kiväärikaliperin luodista ja ampuja oli jossakin lähellä. Ampuja olisi pystynyt helposti tekemään selvää hänestä, niin halutessaan. Kyse oli jostain muusta kuin pelkästä kostosta, kyse oli elämän ja kuoleman pelistä, josta toinen veisi voiton. Nina katseli tupakin hehkuvaapäätä hetken sulkien sitten silmänsä hetkeksi. Toden näköisesti ampuja oli jossakin ja hän oli ampujan jyvällä koko ajan. Nina tumpasi savukkeen jämän kengällä. Tämän jälkeen Nina poistui kuin tietämättään tapahtuneesta mitään, laitoksen sisätiloihin. Varmaa oli että ampujan käyttämästä luodista ei löytyisi paljoakaan informaatiota, kuin myös se että ampuja oli käyttänyt vaimenninta. Kysessä oli rautainen ammattilainen, mahdollisesti palkallinen, joku jolle oli mahdollisesti annettu toimeksianto. Hermostumiseen ei ollut nyt varaa, ei myöskään pelon näyttämiseen, sillä kumpikin paljastaisi ampujalle sen minkä tämä halusikin nähdä. Oli oltava kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan, asiasta ei ollut vara hiiskua kenellekkään, koska asialla oli ilmeisesti ammattilainen, niin oli varmaa että häntä tarkkailtiin, mahdollisesti jopa hänen puhelimen käyttöä vaadittiin. Päästyään toimistoonsa sulki hän silmänsä, mietien tilanetta. Oli oletettavaa, että asialla saattaisi olla sama henkilö joka oli ampunut häntä selkään. Saatana! "Tämä on Arttu Karman heiniä" Ajatteli Nina tarttuessaan työpuhelimeen. Ensialkuun ei kuulunut mitään, kunnes tuttu ääni vastasi. —Arttu. —Nina täällä, mitäs alfaurokselle kuuluu? —Ei pirumpia, et sitten poikennut, vaikka oli hieman puhetta. —Tuli hieman pulmia matkaan. —No mitäs sinulle? Kuulin että olit sairaslomalla. —No joo, tulihan tuossa oltua jonkin aikaa. —Alkoiko vanhasuola janottamaan? —Sitäkin, lisäksi meinaa hieman kuumottaa. —Ai housussa vai? —Mistä arvasit? —Päätelin vaan. No kerrohan? —Kerron mielummin kasvotusten, onnistuuko tapaaminen? —Ai verestää vanhoja muistoja? —Mahdollisesti. Nina sanoi naurahtaen. Samalla hetkellä toimiston oveen koputettiin. —Onnistuuko huomen ilalla? —Ohhoh, taitaa todella kuumottaa, kun tuli näin pikaseltaan. Uskoisin sen onnistuvan. Arttu totesi. —Tiedätkö olet... —Korvaamaton, tiedän. —Juuri niin, mutta huomisiin. —Huomisiin. —Niin sisään vaan. Ovesta marssi sisään Julkunen ja Anttonen. —Pahoittelen olin puhelimesta. —Ei se mitään, tultiin tekemään selkoa tutkinan alaisesta jutusta. —Aivan, aivan niin, no miltä vaikuttaa. —Rutiinijuttu, nainen löydettiin hakattuna erään kapakan yläkerrasta. —Onko jotain erityistä seikkaa havaittavissa? —Ei mielestämme. Toimitimme uhrin sairaalaan. Anttonen puolestaan kuvasi tapahtumapaikan ja otti paikalla olleilta yhteystiedot. —Hyvin toimittu, onko tietoa uhrista? —Uhria päästään kuulustelemaan parin päivän kuluttua. —Tahtoisin nähdä tapahtumapaikka kuvat jotka kuvasit. —Ne on tällä muistitikulla. Sanoi Anttonen. —Hyvä katson ne lävitse iltapäivällä, milloin tekniikka tutkii

paikan? —Tekniikka tutkii paikan huomenna. —Jutunen, sinä voisit mennä paikalle? Minä tulen myös sinne, kun ehdin. Kolmikko jutteli vielä hetken niitä näitä, kunnes Anttonen ja Julkunen ymmärsivät poistua. Nina puolestaan avasi nuoremman konstaapelin kuvaamat kuvat. Kuvia oli kaikkiaan reilu kolmisenkymmentä. Kuvissa näkyi rikottu pöytälamppu, lattialle kaatunut tuoli, jonka jalka oli mennyt poikki. Sängyn aluslakanassa oli veriläikkiä sekä myös lattialla. Erässä nurkkauksessa oli lasinsirpaleita. Nina tarkasteli kuvia huolellisesti, tehden samalla muistiinpanoja, erityisesti häntä kiinnosti kuva yöpöydästä jonka päällä oli metallinen kenkälusikka sekä myös silkkihuivi. Nina suurensi kuvaa, jolloin yöpöydän tummalla pinnalla näkyi valkoisen jauheen jäämiä. "Hitto ei epäilystäkään, huumekeissi" Nina ajatteli itsekseen, tuntien samalla hienoista voitonriemua. Nina tunnusteli medaljonkia joka riippui hänen kaulassaan, sulkien sitten silmänsä. Hänestä tuntui kuinka historia toistaisi itseään. Nina tarttui työpuhelimeensa. —Julkunen —Mäkipää, vilkaisin nuoreman kollegasi kuvaamia kuvia, voitko ottaa yhteyttä sairaalaan ja ilmoittaa niille, että ottaisivat uhrilta kaikki veikokeet sekä seulannan. —Ilmoitan hoitohenkilökunnalle.. —Kiitoksia paljon.